

OD AUTORKY BESTSELLERŮ NEW YORK TIMES

YOUNG ADULT

HOLLY JACKSONOVÁ

Hra

na
vraždu

COSMOPOLIS

Hra
na
vraždu

HOLLY JACKSONOVÁ

Vážená Celio Bourneová (alias Pipo Fitz-Amobiová),

*jsste srdečně zvána na večeri u příležitosti oslavy mých
74. narozenin. Dostaví se celá rodina a v mém sídle
stráví celý víkend. Očekávám, že se k nám také přidáte.
Bude to jistě nezapomenutelný večer.*

*Misto: sídlo rodiny Remyů na ostrově Joy – jedná se
o můj soukromý ostrov u západního pobřeží Skotska.
Nezapomeňte, že člun odjíždí z přístaviště na pevnině
pouze jednou denně, a to přesně ve 12:00. Plavba trvá
2 hodiny.*

(Ale ve skutečnosti se sejdeme jen u Connora doma.)

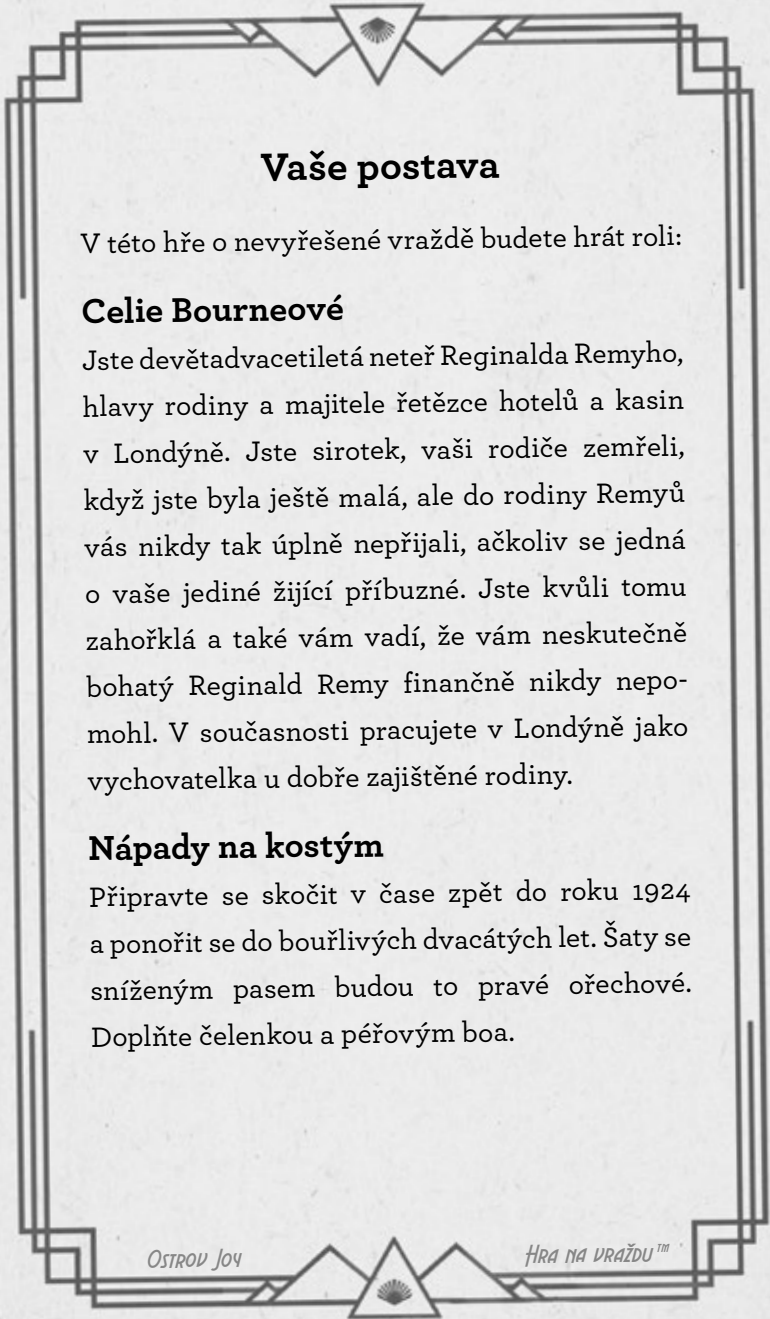
Kdy: tento víkend (příští sobota v 19:30)

S pozdravem

Reginald Remy

(ale pozvánka je ode mě – Connora)

Pro další podrobnosti prosím otevřete pozvánku.

Vaše postava

V této hře o nevyřešené vraždě budete hrát roli:

Celie Bourneové

Jste devětadvacetiletá neter Reginalda Remyho, hlavy rodiny a majitele řetězce hotelů a kasin v Londýně. Jste sirotek, vaši rodiče zemřeli, když jste byla ještě malá, ale do rodiny Remyů vás nikdy tak úplně nepřijali, ačkoliv se jedná o vaše jediné žijící příbuzné. Jste kvůli tomu zahořklá a také vám vadí, že vám neskutečně bohatý Reginald Remy finančně nikdy nepomohl. V současnosti pracujete v Londýně jako vychovatelka u dobře zajištěné rodiny.

Nápady na kostým

Připravte se skočit v čase zpět do roku 1924 a ponořit se do bouřlivých dvacátých let. Šaty se sníženým pasem budou to pravé ořechové. Doplňte čelenkou a péřovým boa.

Další postavy

1. **Robert „Bobby“ Remy**
- starší syn Reginalda Remyho; hraje jej:
Ant Lowe
2. **Ralph Remy**
- mladší syn Reginalda Remyho; hraje jej:
Zach Chen
3. **Lizzie Remyová**
- manželka Ralpha Remyho; hraje ji:
Lauren Gibsonová
4. **Humphrey Todd**
- majordomus v sídle Remyů; hraje jej:
já - Connor Reynolds
5. **Dora Kellyová**
- kuchařka v sídle Remyů; hraje ji:
Cara Wardová

**Připravte se na nezapomenutelný
večer, během něhož se stanete
svědky záhadné vraždy.**

kapitola 1

Rudá šmouha se jí na palci vpíjela do čar a prohlubní v kůži. Pipa si je prohlížela, jako by se jednalo o labyrint. Kdyby přimhouřila oči, mohla by to být krev. Nebyla to krev, ale kdyby se jí chtělo, dokázala by svoje oči ošálit. Měla na palci Rudé vábení, červenou rtěnku, kterou jí máma vnutila, aby s její pomocí „doladila vzhled dámy z dvacátých let“. Pipa na ni ale neustále zapomínala, a tak se nechtěně dotýkala rtů, další šmouhu měla na malíčku. Všude samé krvavé skvrny, jež na její bledé kůži přímo zářily.

Zastavili před domem Reynoldsových. Pipě vždycky připadalo, že ten dům vypadá jako obličej a že na ni jeho okna němě zírají.

„Jsme tady, bramboro,“ oznámil zbytečně táta z předního sedadla. Otočil se na ni s širokým úsměvem, který mu dělal vrásky v černé kůži a natahoval prošedivělé vousy, co si prý *zkoušel na léto*, čímž tedy mámu rozhodně nepotěšil. „Užijte si to. Jen si dejte pozor, abyste náhodou *neumřeli* smíchy.“

Pipa zasténala. Jak dlouho si tuhle větu připravoval? Zach se vedle ní zdvořile zasmál. Zach bydlel kousek od nich, jen čtyři

domy od Amobiových, takže se neustále střídali v rodinných autech, když bylo potřeba je někam odvézt nebo je zase někde vyzvednout. Pipa sice už měla svoje auto, protože oslavila sedmácté narozeniny, ale tenhle víkend bylo zrovna v servisu. Skoro jako by to její táta naplánoval, aby je mohl trápit těmi příšernými vtípkami o smrti a vraždách.

„Ještě něco?“ odtušila Pipa a dala si kolem ramen černé péřové boa. Její paže tak vypadaly ještě bělejší. Pak otevřela dveře, naposledy se na tátu podívala a protočila oči.

„Ach, kdyby pohledy mohly zabíjet,“ prohlásil teatrálně její otec.

Vždycky měl v rukávu ještě alespoň jeden vtípek. „Fajn, tak ahoj, tati,“ rozloučila se a vystoupila. Zach ji napodobil na druhé straně auta, jen panu Amobiovi ještě poděkoval za odvoz.

„Užijte si to!“ zavolal na ně znovu táta. „Myslím to smrtelně vážně!“

Takže ještě jeden. Nejotravnější bylo, že tentokrát se Pipa neubráníla, a musela se zasmát.

„Jo, a Pipo,“ dodal táta a nechal vtípy stranou, „zpátky tě poveze Cařin táta. Kdybys dorazila dřív než my s mámou z kina, pusť pesana vyčurat, ano?“

„Jasně.“ Pipa mu zamávala a společně se Zachem došli ke dveřím domu. Zach vypadal trochu směšně: červené sportovní

sako s námořnický modrými pruhy, nažehlené bílé kalhoty, černý motýlek a na hlavě slamák, který mu zakrýval rovné tmavé vlasy. A taky měl malou jmenovku s nápisem: *Ralph Remy*.

„Můžeme, Ralphe?“ zeptala se a zmáčkla zvonek. A ještě jednou. Chtěla už to mít za sebou. Jistě, svoje kamarády takhle pohromadě neviděla několik týdnů, a možná že to bude nakonec i zábava. Jenže doma na ni čekala práce a zábava je přece jen ztráta času. Určitě ale zvládne celkem obstojně předstírat, že si to užívá, a předstírání není lhaní.

„Až po vás, Celio Bourneová,“ usmál se Zach a Pipa viděla, jak se těší. Možná že se bude muset snažit předstírat trochu důsledněji, a tak si na obličej nasadila široký úsměv.

Dveře jim otevřel Connor, akorát že už tak úplně nevypadal jako Connor Reynolds. Do svých běžně špinavě blondátých vlasů si aplikoval nějaký barevný vosk, a tak je teď měl šedivé a úhledně sčesané dozadu. Oči mu věnčily hnědé klikaté čáry – zjevně nepovedený pokus o vrásky. Na sobě měl černý smoking – nepochybně půjčený od táty – doplněný bílou vestičkou a motýlkem stejné barvy. Přes jednu ruku měl složený plátěný ubrousek.

„Dobrý večer,“ uklonil se jim tak hluboce, až se mu z účesu oddělilo několik šedých pramenů. „Vítejte v sídle rodiny Remyových. Jsem majordomus Humphrey Todd,“ představil se důležitě.

Ozvalo se zapištění, jak se v chodbě za Connorem objevila Lauren. Oblékla si červené šaty s třásněmi, jež se jí otíraly o kolena. Klobouček ve tvaru zvonu jí zakrýval téměř všechny zrzavé vlasy a kolem krku měla perlový náhrdelník, který klepal o jmenovku *Lizzie Remyová*. „Je to můj manžel?“ vyjekla natěšeně, přiskotačila až k nim a nebohého Zacha vtáhla dovnitř do domu.

„Koukám, že všichni jsou z toho celí pryč,“ prohlásila Pipa a následovala Connora chodbou.

„No, tak to je dobře, že jsi dorazila, abys nás trochu usadila,“ poškádlil ji.

Pipa nasadila ještě širší úsměv a předstírala ještě usilovněji.

„Rodiče máš doma?“ zeptala se.

„Ne, odjeli na víkend. A Jamie je taky pryč. Máme dům jen pro sebe.“

Connorův bratr Jamie byl o šest let starší, ale bydlel doma od chvíle, co odešel z univerzity. Pipa si pamatovala na dobu, kdy k tomu došlo, jak dusná atmosféra u Reynoldsových tehdy panovala a jak kolem sebe všichni chodili po špičkách. Teď už se z toho stalo jedno z těch témat, o kterých se zkrátka nemluví.

Došli do kuchyně, kam Lauren dotáhla Zacha a teď mu podávala nějaké pití. Byli tu i Cara s Antem, oba s identickými sklenicemi s červeným vínem. To tedy rozhodně zvyšovalo úroveň

oproti prapodivným směškám, jež obvykle míchali z alkoholu dostupného v nezabezpečených skříňkách.

„Zdravíčková, madám Pipa,“ pronesla Cara – její nejlepší kamarádka – s příšerným rádoby dělnickým přízvukem, přitočila se k ní a začala si hrát s péřovým boa, které nakonec nechala klesnout zpátky na Pipiny křiklavé smaragdově zelené šaty. Pipa zatoužila po svých lacláčích. „Vskutku vkusné.“

„Ze sekáče,“ odušila Pipa a prohlédla si Cařin kostým.

Cara na sobě měla trochu pytlovitě černé šaty s dlouhou bílou kuchařskou zástěrou. Plavé vlasy si zakryla šedým šátkem. I ona si pomalovala obličej falešnými vráskami, nicméně jí se to podařilo o něco lépe a vkusněji než Connorovi. „Kolik má být té tvojí postavě?“ zeptala se Pipa.

„No, je to stařena,“ opáčila Cara, „je jí padesát šest.“

„Vypadáš na osmdesát šest.“

Ant se uchechtl a Pipa se konečně otočila i na něj. Z nich všech vypadal nejspíš nejpodivněji, byl navlečený do obleku s jemným proužkem, který ale na jeho drobné postavě dost planďal, k němu přidal lesklou bílou kravatu, černou buřinku a nad horní ret si připevnil obří falešný knír.

„Na svobodu a na léto,“ pronesl Ant a pozvedl svou sklenici s vínem k přípitku. Když se napil, knír se mu ponořil do tekutiny a pak na něm zůstaly viset rudé kapky.

Zmiňovaná *svoboda* se týkala toho, že všichni už měli za sebou své závěrečné ročníkové zkoušky, byl konec června a jejich šestici se – ačkoliv žili ve stejném městě a chodili na stejnou školu – poprvé po dlouhé době naskytlá možnost takhle společně něco podniknout.

„No, tak jo,“ řekla Pipa, „akorát že léto ještě tak úplně nezačalo, zbývá nám ještě měsíc školy. Navíc musíme za chvíli poslat svoje návrhy na MSP.“ Tak dobře, asi by to předstírání potřebovala trochu víc trénovat. Jenže si nemohla pomoci. Když odcházela z domova, hlodal v ní pocit viny, který jí připomínal, že tenhle víkend už měla na tom projektu začít makat, přestože teprve včera složila poslední zkoušku. Přestávky mezi prací Pipě Fitz-Amobiové dvakrát neseseděly a svoboda jí až tak osvobozující nepřipadala.

„Panebože, dáš si aspoň někdy na jeden večer oraz?“ řekla Lauren, ale pohledem a palci byla přilepená k displeji telefonu.

Ant se hned přidal: „Můžeme ti dát nějaký domácí úkol, jestli se pak budeš cítit líp.“

„Stejně sis téma na ten projekt už určitě vybrala,“ prohlásila Cara a zapomněla při tom mluvit s přízvukem.

„Nevybrala,“ opáčila Pipa. A to byl právě ten problém.

„A do hajzlu,“ pronesl s předstíraným zděšením Ant. „Jsi v pořádku? Nemáme zavolat záchranku nebo tak něco?“